

Istorinis meilės romanas

LEDI TREGOVAN

TESTAMENTAS

— NO.03 —

JANICE PRESTON

Debiūtantė
be skatiko

 svajonių knygos

JANICE PRESTON

Debiūtantė
be skatiko

Vilnius
2023

Panelė Aurelija Krumė buvo taip pripratusi prie alkio keliamo pykinimo, kad dabar to beveik neįturo. Stovėdama kelkraštyje ir stebėdama greitąją karietą, išvežančią antrąją iš jos naujai įgytų netikrų seserų, suprato, kad jausmų mišinys, vartęs jos skrandį, sudėtingesnis, nors alkis – tas baisus alkis – vis dar kanikino. Vienišos moters gyvenimo pavojų priminimas.

Tačiau neilgam.

Tas suvokimas džiugino ir šildė. Vos galėjo patikėti, kaip pasikeitė jos likimas atvykus į tą dieną vidurdienį paskirtą susitikimą ponų Henšou ir Dento advokatų kontoroje. Susitikimą, per kurį Henšou jai ir kitoms dviem susitikimo dalyvėms pranešė, kad jos ne tik netikros seserys, bet ir paveldėtojos. Tokią valią testamentu išreiškė ledi Tregovan, jų mirusio biologinio tėvo lordo Tregovano našlė.

Paveldėtoja! Ji! Po ilgų kovos dėl savo ir mamos būvio metų. Ta kova tęsėsi tiek prieš ją užauginusio

žmogaus mirtį, tiek vėliau. Augustas Krumas mirė prieš tryliką metų, kai Aurelijai buvo vienuolika. Paliko žmoną ir dukrą be pinigų. Mamai iki pat savo ankstyvos mirties praėjusiais metais teko nenuilstamai dirbti, stengiantis jas abi aprūpinti.

Aurelija pasistengė išmesti iš galvos dar visai nesenus prisiminimus. Nenorėjo susitelkti nei į juos, nei į alkį. Ar baimę. Visa tai tapo istorija. Dabar ji turi ateitį ir šeimą – dvi netikras seseris, kurias ką tik sutiko pirmą kartą. Šiandien jos visos sužinojo, kad vyrai, kuriuos laikė savo tėvais, buvo papirkti vesti jų motinas šioms pastojus nuo dabar jau mirusio lordo Tregovano – aiškiai tokio pat besinaudojančio privilegijomis ir savanaudžio, kaip ir visi aristokratai.

Bristolio gatvėje pučiantis žvarbus vėjas skverbėsi pro nudėvėtą Aurelijos paltą. Ji sudrebėjo, rankomis apsvijio liemenį ir prispaudė smakrą prie krūtinės. Suprato, kad laikas nuo šalčio prisiglausti advokatų Henšou ir Dento kontoroje. Ponas Henšou leido ten palaukti tarnautojo, turėjusio atnešti bilietą į Londoną greitąja karieta tos dienos popietę. Aurelija pasuko nuo kelkraščio ir vos nenuskriejo tolyn atsitrenkusi į aukštą vyrą, vilkintį ilgą storą paltą. Svirduoliuodama ant grindinio krašto pajuto, kaip dvi rankos stipriai suspaudusios pečius traukia prie plačios tvirtos krūtinės.

– Žiūrėkite, kur einate!

Po šio priekaišto Aurelijos žvilgsnis nuo didelės kaulinės sagos, esančios vos už kelių centimetrų nuo nosies galiuko, nukrypo aukštyn. Uodė nuo vyro

sklindantį muilo, dulkių, santalo ir muskuso kvapą. Apsvaigęs žvilgsnis nuo plačių pečių ir varganos kaklaskarės nukeliavo iki atsikišusio skelto smakro su barzdos šešėliu. Paskui nukrypo į ryškia iš nepasitenkinimo sučiauptą burną, kažkodėl sudarančią judumo išpūdį, ir tokios gražios formos lūpas, kad pirštai suvirpėjo norėdami jas *paliesti*.

Aureliją į realybę sugražino jos pačios atodūsis. Atplėšusi žvilgsnį nuo tų kerinčių lūpų pamatė, kad į ją žvelgia piktos tamsiausios rudos akys, pridengtos bebrų kailio skrybėlės kraštu. Jas supo netikėtai ilgos, tankios blakstienos, kurių galėtų pavydėti bet kuri moteris. Jų žvilgsniams susidūrus, vyro akys išsiplėtė ir, stebėtina, dar labiau patamsėjo, bet kartu ir tapo švelnesnės. Aurelija pajuto, kad jis iš tikrųjų ją *mato*. Vyras nepakeliamai skvarbiai spigino tiesiai į akis, sukeldamas keistą virpulį pilvo gilumoje.

Aurelija nukreipė žvilgsnį, taip išsklaidydama kerus, ir dar kartą jį nužiūrėjo. Šįkart pasitelkusi visus savo gebėjimus. Džentelmenas. Aurelija pasišiaušė. Toks pat džentelmenas kaip Augustas Krumas, neturtingas jaunesnysis grafo sūnus. Aurelija ką tik sužinojo, kad jis buvo papirktas vesti jos neščią mamą. Tapo aišku, kodėl pavertė judviejų gyvenimą pragaru. Nenuostabu, kad jis niekino mažąją dukrelę, atvirai tyčiojosi, jei ši bandydavo atkreipti dėmesį ar sulaukti pritarimo.

Jų akims vėl susitikus, Aurelija jautėsi apsaugota nuo visų kerų. Dabar susiraukė ji.

– Tą patį galėčiau pasakyti ir jums. *Sere*.

Vyras akimirką sustingo. Aurelijos žvilgsnis privertė jo antakius šauti aukštyn. Lūpų kamputyje suvirpėjo raumuo. Žengęs žingsnį atgal kilstelėjo skrybėlę, po ja pasimatė kupeta tamsiai rudų plaukų. Nužvelgė Aureliją nuo galvos iki kojų. Šis žvilgsnis pirmiausia privertė ją pasigailėti, kad atrodo tokia apskurusi ir iškankinta rūpesčių, o tada sukėlė susierzinimą, jog be reikalo apgailestauja. Dar ir dėl to, kad *pastebėjo* gražiuosius vyro bruožus. Augustas buvo gražus, ir Aurelijos motina jį garbino nepaisant to, kad elgėsi su ja kaip su šiukšle. Vargšė, vargšė mama.

– Atleiskite, ponია. Pripažįstu savo kaltę. Geros dienos.

Jis pagarbiai atsisveikino, aplenkė Aureliją ir tęsė kelionę... tiesiai prie ponų Henšou ir Dento kontoros durų. Garsiai pabeldė. Nekantriai. Kiekviena griežta jo kūno linija išdavė slopinamą pyktį. Aurelija liko stovėti jausdama, kaip rimsta krūtinėje pašėlusiai besidaužanti širdis. Nenorėjo atskleisti, kad pati taip pat keliavo į advokatų kontorą. Durys atsivėrė ir pasirodė sulinkęs tarnautojas, pirmiau palydėjęs Aureliją į Henšou kabinetą. Jo pageltusi oda išblyško, tik ant skruostų liko po ryškesnę dėmelę.

– Lorde Tregovanai! – Tarnautojas žemai nusi-lenkė. – Ar... ar ponas Henšou jūsų laukia, milorde?

Tregovanas? O, dangau! Aurelijos pulsas vėl padaž-nėjo supratus, kas paskatino vyrą atvykti į advokatų kontorą. *Nenuostabu, kad jis įsiutęs.*

– Jis mane priims dabar! – suriaumojo Tregovanas ir nužingsniavo į pastatą.

Henšou buvo atskleidęs, kad lordas Tregovanas yra ledi Tregovan turto paveldėtojas. Tol, kol ji netikėtai be pono Henšou žinios sudarė naują testamentą ir visą savo turtą paliko Aurelijai bei dviem jos naujai atrastoms netikroms sesėms Lėjai Teimei ir Beatričei Fotergil.

Tikriausiai Lėjai ir Beatričei padaryčiau paslaugą daugiau sužinojusi apie lordą Tregovaną, kol neteko stoti su juo į akistatą?

Pateisinusi savo norą pasmalsauti Aurelija nuskubėjo grindiniu, kol tarnautojas nespėjo uždaryti durų. Priglaudė pirštą prie lūpų, šis linktelėjo ir įleido ją į vidų. Lordas Tregovanas buvo įpusėjęs kopti siaurais laiptais ir tuoj būtų pradingęs iš akių. Aurelija nusekė paskui jį.

Raštinės patalpa, kurioje ji turėjo laukti, buvo kairėje. Aurelija nepravėrė durų. Norėjo išgirsti, ką pasakys Tregovanas, užsipuolęs Henšou dėl prarasto paveldėjimo. Advokato pirmiau ištarti žodžiai aidėjo galvoje.

Lordas Tregovanas – dabartinis lordas Tregovanas – bus nepatenkintas, galite būti tikros. Teko dar kartą jam parašyti ir išaiškinti situaciją. Jam tai prastos naujienos, bet ne aš surašiau šį testamentą, juk suprantate. Maniau, kad turiu jos paskutinį testamentą, kurį prieš trejus metus surašiau, pasirašiau ir paliudijau šioje kontoroje.

Aurelija nuskubėjo laiptais aukštyn, atgal į Henšou kabinetą. Durys buvo pravertos, bet jas užstojo tarnautojas. Viduje stovėjo įsiutęs lordas Tregovanas, aiškiai girdėjosi jo piktas balsas. Aurelija puolė į viršų

vedančiais laiptais norėdama pasislėpti nuo tarnautojo. Šis išėjęs uždarė duris. Jam nusileidus laiptais, Aurelija tyliai nuslinko į laiptų aikštelę ir prispaudė ausį prie Henšou kabineto durų.

– Ka, po velnių, reiškė tas pirmasis laiškas, Henšou? Aiškiai informavote mane, kad esu Saros paveldėtojas. Gavęs tą laišką paėmiau paskolą. Ar turite bent menkiausią supratimą, kokių bėdų man sukėlėte?

Dar vienas tituluotas aristokratas prasiskolina ir ima paskolą, kad padengtų skolą.

Prisiminimai apie Augustą tebebuvo stiprūs. Aurelija ryžtingai nuslopino menkiausią užuojautą ir tarė sau, kad jai patinka klausytis, kaip vyras kremtasi.

– Galiu tik nuolankiai atsiprašyti, milorde. Iš tiesų neketinau jūsų suklaidinti. Ne, anaipol. Tikiuosi, prisimenate tikslią mano pirmojo laiško formuluotę. Rašiau, kad, *mano žiniomis*, ponias Tregovan nėra sudariusi jokio naujesnio testamentu už tą, kuri aptarėme praėjusiais metais. Jei priėmėte finansinius sprendimus remdamasis susirašinėjime paminėtomis nepatvirtintomis žiniomis, vargu ar galiu būti laikomas atsakingu. Naujausią ledi Tregovan testamentą parengė kita advokatų kontora. Tačiau nekyla jokių abejonių dėl jo autentiškumo.

– Ir kas, po velnių, yra tie apsišaukėliai, nuteikę Sarą prieš mane ir pasisavinę tai, kas pagal įstatymus turėtų priklausyti man?

Apsišaukėliai? Pasisavinę? Koks pagiežingas vyras.

– Tai trys jaunos moterys, bet, kad ir kaip būtų gaila, negaliu atskleisti daugiau informacijos. Suprantate, to reikalauja klientų konfidencialumas.

Aurelijos ausis pasiekė žvangančio stiklo garsas. Jos skrandis suurzgė primindamas, kad reikia pavalgyti prieš sėdant į greitąją karietą. Ši, pasak Henšou, šešioliktą valandą turėjo išvykti iš Bušo smuklės Korno gatvėje. Aurelija vienintelė iš trijų netikrų seserų keliavo tiesiai į Londoną. Kitos dvi turėjo grįžti į savo namus sutvarkyti reikalų. O tada – pagal vieną iš testamentų sąlygų – visą ateinančią pokylių sezoną gyventi Londone jų bendrai paveldėtame Tregovano name, prižiūrimos ponios Baterbi, buvusios ledi Tregovan kompanjonės.

Aurelija niūriai pagalvojo, kad netikroms seserims pasisėkė. Turi namus, į kuriuos gali grįžti. Nors prisiminusi Beatričės drovumą ir aiškiai matomą brolio baimę nusprendė, jog to nepavadinsi tikra sėkme. Aurelija neturėjo pagrindo grįžti į Batą, kuriame pastarąjį mėnesį glaudėsi skurdžiame būste nuolat graužiama rūpesčio, kaip pakankamai užsidirbti pragyvenimui nepasukant tradiciniu amžiusu gyvuojančiu bedalių moterų keliu.

Ji krūptelėjo pagalvojusi, kiek nedaug tetrūko, kad apimta nevilties taptų prostitute. Per paskutinę mamos ligą susikaupusios skolos vis augo nepaisant to, kad rūpindamasi mama Aurelija sunkiai plušo jų skrybėlaičių parduotuvėje. Mamai mirus Aurelijai neliko iš ko rinktis. Teko įveikti atsargumą kitų žmonių, ypač vyrų, atžvilgiu. Jais nepasitikėti išmokė Augustas. Ji atskleidė savo bėdas parduotuvės šeimininkui, prašė išnuomoti patalpas tomis pačiomis sąlygomis, kaip ir jos motinai. Žadėjo dirbti dieną ir naktį, kol galės

gražinti jam skolas. Užuoat padėjęs jis pasinaudojo beviltiška merginos padėtimi ir padvigubino nuomos mokesį. Paskui pasiūlė sumažinti mokesį su sąlyga, kad Aurelija leis ją lankyti viršuje esančiuose kambariuose, kai tik jis užsigeis.

Tai prisiminusi Aurelija vėl sudrebėjo. Šeimininkas išmetė ją iš namų tą pačią dieną, kai atsisakė žeminančio pasiūlymo. Pasiliko visas mamos santaupas, kad padengtų įsiskolinimą už nuomą. Tada Aurelija kreipėsi į kaimynes, koleges skrybėlaičių gamintojas ir siuvėjas. Laikė jas draugėmis ir tikėjosi gauti darbo. Tačiau vos užuodusios desperatišką Aurelijos norą įsidarbinti kaimynės pasinaudojo jos beviltiška padėtimi. Pasiūlė apgailėtiną algą, kurios net nepakako pragyvenimui. Aurelija neturėjo kitos išeities, kaip tik sutikti, bet dažnai likdavo alkana.

– Kokie jų planai dėl Falkonfildo?

Falkonfildo rūmai buvo dvaras Somersetšyre, paliktas Aurelijai ir jos netikroms seserims kartu su Tregovano namais ir nemaža į fondus investuota pinigų suma.

Po penkis tūkstančius svarų per metus. Aureliją apėmė džiaugsmas. Daugiau jai niekada neteks badauti.

– Negaliu pasakyti, milorde. Ne... – Henšou balse suskambo nerimo gaidelės, ir Aurelija įsivaizdavo įsiutusį grafa, palinkusį virš advokato. – Tikrai negaliu pasakyti. Joms tai taip pat buvo naujiena. Jos nežinojo nei apie palikimą, nei apie jo sąlygas.

– Sąlygas? – Buvo beveik skaudu girdėti tokį Tregovano entuziazmą. – Kokias sąlygas? Jeigu jų

neįvykdys, ar aš vis dar galiu tikėtis paveldėti bent ką nors?

Aurelija svajojo, kad šitaip būtų sužlugdytos Augusto viltys. Būtų buvę labai malonu tai girdėti. Jis nieko neišmoko išsižadėjęs savo šeimos dar prieš tai, kai vedė mamą. Greičiausiai nieko iš viso šito nepasimokys ir Tregovanas. Jis ir toliau neabejotinai be paliovos kaups skolas dėl nieko nesirūpindamas. Nesumokės prekybininkams ir kitiems geriems, sąžiningiems žmonėms. Vyrams ir moterims, sunkiai plušantiems dėl kiekvieno skatiko, kaip mama po Augusto mirties. Vyru mirus ji su dukra liko tuščiomis rankomis.

– Bijau, kad tikrai negaliu atskleisti daugiau, nei jau atskleidžiau, milorde, – atsakė Henšou.

– Jei tik žinočiau, kur jas rasti. Sakėte, kad jos jaunos. Galėčiau vieną iš jų vesti. Paveldėtoja man puikiai tiktų.

Aurelija užgniauzė juoką ir sukryžiuo pirštus, kad Henšou neprasitartų Tregovanui apie kitas testamentą sąlygas. Viena iš jų visiškai sužlugdytą tą cinišką jo planą. Mat Henšou ne tik pranešė, kad jos visos privalės per metus ištekėti, antraip neteks savo turto dalies. Aurelijos požiūriu tai buvo baisi sąlyga. Ji negalėjo pakęsti minties, kad koks nors vyras ją šitaip kontroliuotų. O paskutinė sąlyga buvo susijusi su siuntančiu vyru advokato kabinete. Joms buvo uždrausta tuoktis su dabartiniu lordu Tregovanu – tolimu ankstesniojo grafo giminaičiu. Nepaklususios vėl netektų savo dalies. Aurelija vos susilaikė neprunkštelėjusi. Tarsi kuri

nors iš jų būtų tokia kvaila, kad patikėtų tokio vyro kaip šis melu ir meilikavimais.

Henšou negalėjo paaiškinti netikroms sesėms, kodėl su jų palikimu susijusios tokios sąlygos. Aurelija tikėjosi, kad atvykusi į Londoną ką nors išsiaiškins pasikalbėjusi su ponija Baterbi. Galbūt ji žinos, kas paskatino ledi Tregovan mirčiai artėjant pakeisti savo valią.

– Galiu atskleisti tik tiek, kad jos veikiausiai bus Londone per pokylių sezoną, milorde. Bijau, jog iš mano lūpų neišsprūs daugiau jokios informacijos.

Aurelijos ausis pasiekė kėdės kojų brūkštelėjimas per medines grindis, ir ji atsitraukė nuo durų.

– Užjaučiu jus, milorde. Suprantu, tai skaudus smūgis. Vis dėlto daugiau nieko negaliu padaryti. Šis reikalas nuo manęs visiškai nepriklauso. Atsiprašau už nesusipratimą, kai pirmą kartą rašiau pranešdamas apie Jos Šviesybės mirtį. Kaip jau sakiau, laiške pabrėžiau, kad tai buvo paskutinis man žinomas testamentas. Kai tik gavau antrąjį, iš karto jums parašiau.

– Ką gi. Matau, jog mano kelionė į Bristolį buvo beprasmė ir jūs nieko daugiau negalite padaryti. Lieka palinkėti jums geros dienos, Henšou.

Aurelija ant pirštų galiukų nubėgo prie laiptų ir atsidūrė apačioje greičiau, nei ją pasiekė viršuje atsidarančių durų garsas. Raštinėje susikūprinęs tarnautojas pakėlė akis ir susiraukė ją pamatęs. Du jaunesni raštininkai nuleidę galvas skrebeno popierių perrašinėdami iš pažiūros teisinius dokumentus.

– Stebėjasi, kur pradingote, panele, – tarė vyriausiasis tarnautojas.

– Aš...

Aurelija nutilo išgirdusi sunkius laiptais besileidžiančio Tregovano žingsnius ir pasiuntė tarnautojui nebylų pagalbos prašymą. Jis atsakė ciniška šypsena ir nykščiu nurodė eiti į kambario galą. Vis dėlto slėptis nebuvo reikalo, nes durys atsidarė ir užsitrenkė Tregovanui taip ir nežvilgtelėjus į raštinę.

– Ačiū, – padėkojo Aurelija.

– Abejoju, ar jis spinduliuotų džiaugsmu su jumis susipažinęs, panele. Tik ne šią akimirką. Taigi... Ponas Smitas, – tarė tarnautojas rodydamas į vieną iš jaunesnių raštininkų, – jūsų vardu nupirko bilietą į pašto karietą. – Jis ištiesė popieriaus lapelį. – Keleivių sąrašė nurodytas jūsų vardas, bet karieta išvyks lygiai ketvirtą valandą nepriklausomai nuo to, pasirodysite ar ne.

Aurelija paėmė lapelį ir saugiai įsidėjo į rankinę šalia užantspauduoto Henšou raštelio, skirto poniai Baterbi, ir ledi Tregovan testamentu kopijos. Be to, ten gulėjo odinis maišelis su pinigais, Henšou įteiktais kiekvienai seseriai, ir, žinoma, visi Aurelijos daiktai. Vieni iš jų – šepetys, šukos – turėjo praktinę vertę. Kiti, kaip kad mamos duota pagalvėlė adatoms, žadino brangius prisiminimus. Per pastarąsias savaites ji išmoko nieko be priežiūros nepalikti savo bute, nes daiktai galėjo dingti.

Aurelija išsitraukė odinį maišelį ir jį atidarė. Žvilgtelėjusi į vidų pamatė įvairias monetas, tarp kurių buvo ir ginėjų. Maišelis tikrai buvo sunkus... Vien jį laikydama Aurelija pasijuto saugi ir vėl pasidžiaugė sėkme.

– Ačiū, – kukliai ištarė ji. – Kiek esu skolinga už bilieta?

Tarnautojas atsainiai mostelėjo ranka.

– Dabar nereikia gražinti pinigų, panele. Ponas Henšou pranešė, kad bilieto kaina bus išskaičiuota išmokant jūsų palikimo dalį.

Aurelijos gerklėje susiformavo gumulas. Kiek laiko praėjo nuo tada, kai paskutinįkart jautėsi saugi? Štai ką jai reiškė šis palikimas. Saugumą ir apsaugą. Niekada daugiau nesijus tartum balansuodama ant peilio ašmenų, kai po ja plyti gili, tamsi nežinios bedugnė. Vieną kartą suklupus... Ji buvo vos per žingsnį nuo nelaimės, ir niekada, niekada to nepamirš.

– Ačiū, – padėkojo dar kartą. Pasiraususi maišelyje rado tris šešių pensų monetas ir padavė po vieną kiekvienam tarnautojui. – Ačiū ir iki pasimatymo.

Išėjusi į lauką Aurelija pasuko Korno gatvės link. Pirmą kartą po mamos mirties pajuto palengvėjimą. Žinojo kelią, nes kelis kartus buvo atvykusi į Bristolį su mama. Eiti netoli, ir Aurelija nekantriai laukė, kada galės sočiai pavalgyti ir atsigerti Bušo smuklėje. Norėjo pasistiprinti iki pašto kariatai išvykstant į Londoną.

2

Maksas Penrozas, ketvirtasis Tregovano grafas, išėjo iš advokato kabineto nematydamas, kur link suka. Koks skirtumas? Giliai širdyje žinojo, kad šis impulsyvus skubėjimas į Bristolį buvo tuščias laiko švaistymas, bet... Supykęs papurtė galvą.

Prakeiktas kvailys! Ko, po velnių, tikėjaisi? Kad Henšou persigalvos ir pasakys, jog įvyko klaida?

Maksas garsiai nusijuokė, priversdamas praeinančią moterį įtariai į jį pažvelgti ir pasitraukti į šalį, paliekant tarp jų didesnę tarpą.

Ką, po velnių, man dabar daryti?

Henšou teisuus... Neturėjo imti paskolos negavęs tvirtos garantijos, kad Tregovanų palikimas atiteks jam. Bet jis *pasitikėjo* Sara – savo pirmtako našle. Po to, kai trečiasis grafas prieš aštuonerius metus užrašė visą savo neįkeistą turtą našlei, ji patikino, kad galiausiai skriaudą atitaisys. Tad dabar Maksui, kaip teisėtam įpėdiniui, teko tik titulas ir palikimas, privalantis likti

jų giminėje, – sunykęs skolose skendintis Tregovano dvaras Kornvalyje. Visas pelnas, gautas iš šio dvaro pirmtakui valdant, buvo išleistas Falkonfildo rūmams ir jų žemėms. Taip senasis Tregovanas ir Sara parūpino sau prabangius namus Somersete.

Maksas pravėrė pirmos pasitaikiusios aludės duris. Viduje buvo tamsu ir tuščia, o tai jam puikiai tiko. Priėjo prie kampe esančio staliuko ir iš įpročio atsisėdo nugara į sieną. Pasirodė tarnaitė.

– Prašyčiau alaus ir lėkštę įprasto patiekalo.

Metė ant stalo monetą į padavėją nė nežvilgtelėjęs. Nebuvo nusiteikęs flirtuoti.

Kur, po velnių, mums visiems gyventi? Jei tik mamai nebūtų šovę į galvą grįžti į Angliją.

Jei tik jis nuo pat pradžių būtų sąžiningai papasakojęs apie Tregovano dvaro būklę... Bet Makso mama, didžiąją laiko dalį praleisdavusi neįgaliųjų vežimėlyje, ir jo sesuo Leticija beveik dešimtmetį gyveno Italijoje. Maksas niekaip nesitikėjo, kad jos grįš, net ir po to, kai mirė jo seneliai italai. Nematė prasmės jų jaudinti pasakojimais apie savo netvirtą finansinę padėtį.

Tačiau mama nerimavo, kad Letė ja rūpindamasi švaisto savo gyvenimą. Nusprendė, jog reikėtų dvidešimt penkerių metų dukrai rasti vyrą. O kur geriau tai padaryti nei Londone per pokylių sezoną? Turėdama nedaug savų lėšų mama parašė Maksui. Teigė, kad mylintis brolis – dabar jau karalystės peras – turėtų paremti mažąją sesutę sezono metu. Mažiausia, ką jis galėtų padaryti.

Padėtį kiek palengvins tai, kad viešėdamos Londone mama su Lete apsistos pas ledi Langbruk – seną

mamos mokyklos draugę ir Makso krikštamotę. Tačiau bus tikimasi, kad Maksas apmokės sąskaitas už visas jų išlaidas. Be to, mama aiškiai pasakė, kad savo būsimaisiais namais pokylių sezonui pasibaigus įsivaizduoja Tregovano dvarą. Taip pat ir Letės, jeigu jai nepavyktų susirasti vyro.

Tarnaitė grįžo nešina padėklų su garuojančiu dubeniu, lėkšte su stambiomis duonos riekėmis ir bokalu. Statydama padėklą ant Makso stalo pasilenkė pademonstruodama gilią iškirptę. Maksui nusukus akis įsižeidusi tarnaitė pasišalino.

Maksas ištuštino pusę bokalo kone nejudamas alaus skonio. Trinktelėjo bokalą ant stalo. Persibraukė ranka plaukus, paskui atsilaužė gabalėlį duonos ir įmerkė jį į dubenį troškinio – avienos, sprendžiant iš kvapo.

Henšou laiškas, pranešantis apie Saros, ledi Tregovan, mirtį, pasiekė jį netrukus po mamos laiško. Sužinojęs apie artėjantį mamos ir sesers grįžimą į Londoną Maksas nedvejodamas čiupo tą gelbėjimosi ratą. Negaišo laiko ir kuo greičiau paėmė paskolą Rytų Kornvalio banke Liskarde, nors ir prireikė poną Robinsą, vyresnįjį partnerį, dėl to įtikinti. Nedeldamas pasitelkė statybininkų ir darbininkų komandą, kad ši pradėtų statybos darbus. To labai reikėjo norint pertvarkyti dvarą į grafui Tregovanui ir jo palikuonims tinkamus namus.

Maksas suvalgė šaukštą ar du troškinio su avienos gabalėliais ir įvairiomis šakniavaisinėmis daržovėmis, plaukiojančiomis riebiame sultinyje, ir susiraukė.

Tada atstūmė dubenį ir užsivertė bokalą. Davė ženklą pripilti dar.

Jis buvo viską suplanavęs. Pasibaigus sezonui mama ir Letė gyvens Falkonfildo rūmuose, kol bus baigta dvaro renovacija. Šis buvo visai netinkamas gyventi: po visą pastatą sklido puvėsių ir trūnėsių dvokas, stogas kiauras kaip sietas, o vieną sparną reikėjo nugriauti ir pastatyti iš naujo. Dabartinė Makso gyvenamoji vieta buvo senas vartininko namelis, turėjęs bent jau orų pokyčiams atsparų stogą. Deja, nepakankamai didelis, kad tilptų ir mama su Lete. Teks išnuomoti joms namą Liskarde. Arba Lansene. Maksas pasitrynė kaktą.

Dar daugiau išlaidų! Prakeiktas, prakeiktas kvailys! Kodėl, po velnių, išleidau tą palikimą dar jo negavęs?

Tuo metu, kai jį pasiekė antras Henšou laiškas, dvaro stogas jau buvo pusiau nuimtas. Tad žūtbut reikėjo baigti bent jau pirmąjį renovacijos etapą. Ko gero, sumaniusi į Angliją grįžti mama negalėjo pasirinkti blogesnio laiko, nors Maksas ir suprato jos rūpestį dėl Letės ateities. Kaip, po galais, reikės viską paaiškinti? Maksas vėl pasitrynė kaktą. Jis buvo šeimos galva ir jas nuvylė. Taip pat, kaip visada nuvildavo lošėjas ir palaidūnas tėvas.

Tarnaitė įpylė jam dar vieną bokalą alaus, Maksas linktelėjo dėkodamas. Gürkštelėjo didžiulį gurkšnį ir įsispoksojo į bokalą. Galvoje viena kitą keisdamos sukosi mintys ir galimi sprendimai. Nė neįsivaizdavo, kiek laiko sėdėjo tuščiai mąstydamas. Galiausiai apmąstymai buvo pertraukti žmogaus, įsitaisiusio ant suolo priešingoje stalo pusėje.

– Atrodote kaip žmogus, kuriam patinka lošti, sere. Atvykėlis išsišiepė apnuogindamas ilgus pageltusius dantis, išryškėjusius liesame veide, ir ant stalo padėjo kaladę kortų.

– Norėtumėte sulošti partiją ar porą?

– Aš nelošiu, – atšovė Maksas.

Išskyrus kvailą impulsą tą akimirką, kai išgirdau apie Saros mirtį. Nusipelniau visko, ką gaunu.

Sara jam patiko. Ja *pasitikėjo*. Atrodė, kad ir jai patinka Maksas. Ji nepritarė velionio vyro nusiteikimui prieš Makso tėvą, užkietėjusį lošėją, taigi ir prieš patį Maksą. Ji neturėjo kitos šeimos. Kai paskutinį kartą Maksas ją aplankė, *pasakė* viską paliekanti jam. Kodėl būtų turėjęs abejoti pirmąją Henšou žinute? Regis, Sara jį apgavo. Labai sėkmingai. Maksas niekaip negalėjo suvokti, kodėl iškrėtė tokį žiaurų pokštą. Vėl pajuto skausmingą smūgį į krūtinę, kuri patyrė perskaitęs antrąjį Henšou laišką. Žodžiai, teigiantys, kad jis nebėra Saros turto paveldėtojas. Kad jis visiškai išbrauktas iš jos testamentu. Pykinimas užgniauzė gerklę, dusino jį dar kartą susimąščius apie neišvengiamą nelaimę.

Jis atstūmė kėdę ir atsistoję, ištuštindamas bokalą alaus.

– Lošimas – kvailių žaidimas, – pridūrė užstalės draugui. Tada pažvelgė į laikrodį virš niūriai degusio židinio. Be ketvirčio ketvirta valanda! Kur dingo laikas? – Be to, turiu eiti.

– Prašau. – Vyras gūžtelėjo pečiais. – Juk nesakiau nieko apie tai, kad loštume iš pinigų?

Maksas pasitenkino metęs piktą žvilgsnį ir išžingsniavo iš užeigos palikęs nebaigtą valgyti maistą. Prieš užtrenkdamas duris žvilgtelėjo atgal ir pamatė, kaip vyras traukia į save lėkštę su atšalusiū troškiniu. Jei Maksas ir jautė šiokią tokią kalbę, kad elgėsi nedraugiškai, tai ją numalšino... Vyrukas bent jau ką nors įsimes į skrandį. Panašu, jog buvo alkanas.

Ši mintis jam priminė moterį, kurią anksčiau matė prie Henšou ir Dento kontoros. Ji taip pat atrodė išvargusi. Nuožmios žydros akys – vandenyno saulėtą dieną spalvos, įrėmintos tankių auksinių antakių ir ilgų dygių blakstienų, – pernelyg dominavo širdelės formos veide. Šį vaizdą gadino blausi odos spalva ir nesveikai įdubę skruostai. Maksas prisiminė keistą pojūtį, kai jų žvilgsniai susitiko ir smigo vienas į kitą. Paspartėjusį pulsą. Kaistantį kraują. Absurdišką impulsą lūpomis prisispauti prie jos... reikalauti bučinio.

Stabtelėjo priešais aludę, bandydamas išmesti merginą iš savo minčių, patylomis nusikeikė. Negalėjo gaišti laiko, bet suprato nežinantis, į kurią pusę pasukti.

– Ar pasakytumėte, kurioje pusėje Korno gatvė? – paklausė praeivio.

Vyras pro dantis įkvėpė oro ir apsižvalgė po gatvę.

– Korno gatvė... – pakartojo ir susimąstė.

– Bušo smuklė. – Maksas stengėsi neatskleisti, kaip nekantrauja. Pašto karieta išvyksta ketvirtą valandą. Žinojo, kad niekas jo nelauks, jei vėluos. – Esu rezervavęs vietą Londono pašto karietoje.

Kvailai pasielgė tuščiai iššvaistęs pinigus darydamas lankstą į Bristolį. Juk galėjo važiuoti tiesiai į

Londoną, kur turėjo atvykti jo šeima. O tada, užbaigdamas kelionę į Londoną, dar labiau apsikvailino impulsyviai nusipirkęs brangesnį bilietą į pašto karietą. Nejau jis, iš pradžių apimtas panikos – panikos, kurią dabar prisiminęs pajusdavo gėdą, – absurdiškai tikėjo, kad atvykęs į Bristolį ir susitikęs su Henšou gali pakeisti įvykių tėkmę? Jo elgesyje nebuvo jokios logikos. Dabar keikė save už tai, kad leido bėdoms užgožti sveiką protą. Tiek daug impulsyvių, nepaaiškinamų sprendimų, o prieš akis – neaprėpiama kebli padėtis.

– Ak, *Korno* gatvė, – susigaudė praeivis išmintingai linktelėdamas galva. – Tai į tą pusę, sere. Iš pradžių į kairę, paskui vėl į kairę.

Maksas palietė skrybėlės kraštą.

– Ačiū.

Skubėdamas vyriškio nurodyta kryptimi pajuto, kad vaizduotėje vėl atgyja veidas moters, į kurią atsitrenkė. Vėl pajuto tą jį užvaldžiusią energijos pliūpsnį, kai sugriebė ją už pečių norėdamas sulaikyti. Prisiminęs jų kaulėtumą susimąstė, kokia galėtų būti jos istorija. Kaip ji atsidūrė Bristolio gatvėje paskutinę sausio dieną nudėvėtu juodu paltu ir nušiurusia šiaudine skrybėlaite? Atrodė taip, tarsi jau kelias dienas nebūtų dorai valgiusi.

Tai, kad neturėjo bristoliško akcento, rodė ją esant išsilavinusią. Tai, kaip po jo šiurkščios reakcijos į susidūrimą visai teisingai jam atšovė, išdavė aukštą kilnę. Tikrai tik jo klasės moteris būtų išdrįsusi atsikirsti taip, kaip ji. *Tą patį galėčiau pasakyti ir jums. Sere.* Grynas sarkazmas, slypintis tame paskutiniame žodelyje,

sukėlė šypsena, nors tuo metu jis nebuvo nusiteikęs šypsotis. Buvo per daug susirūpinęs, kaip susidoroti su Henšou dėl to lemtingo antrojo laiško – laiško, sugriovusio visas jo viltis ir privertusio nuotaiką svaiginamai greitai risti į bedugnę.

Maksas pasileido ristele ir vėl nusišypsojo. Šįkart nelinksmai. Du vargšai be pinigų, aplenkti sėkmės. Keliai susikirto, tačiau nebuvo lemta, kad tai kada nors pasikartotų.

Jis pasuko į Korno gatvę ir atpažino priekyje iškilusį keturaukštį Bušo smuklės pastatą. Priešais jį stovėjo Karališkojo pašto karieta, pasiruošusi išvykti. Maksas nubėgo link jos prispaudęs prie galvos skrybėlę. Prie karietos stovėjo sargybinis, pasipuošęs raudonu apsiaustu su aukso spalvos puošmenomis ir trikampė skrybėle.

– Kiek laiko iki išvykimo? – Maksas paklausė šnpuodamas.

Sargybinis žvilgtelėjo į kišeninį laikrodį.

– Keturios minutės, sere.

– Tuojau grįšiu.

Maksas žinojo, kad neverta prašyti jo palaukti. Karališkasis paštas išvyks laiku. Visai nesvarbu, ar karietoje sėdės už kelionę sumokėjęs keleivis, ar ne. Bušo smuklės durininkas stovėjo prie išėjimo. Atpažinęs Maksą palietė skrybėlės kraštą.

– Nunešiu jūsų krepšį į karietą, sere.

– Ačiū.

Maksas metė jam pensą ir nuskubėjo į tualetą. Žinojo, kad naktinės kelionės metu progų nusilengvinti

beveik nepasitaikys, ir jau dabar gailėjosi išgėręs antrą bokalą alaus. Išbėgęs į lauką įlipo į karietą kaip tik tada, kai sargybinis papūtė į ragą pranešdamas apie išvykimą. Karieta pajudėjo iš vietos ir Maksas sumuko ant vienintelės laisvos sėdynės – žinoma, nugara į vežikus. Tos visada buvo nepopuliariausios. Pasirausė palto kišenėje ieškodamas nosinės, nusiėmė skrybėlę ir nusišluostė kaktą smerkdamas save už tai, kad delsė iki paskutinės minutės, nors nebuvo jokio reikalo. Paslėpęs nosinę ir vėl užsidėjęs skrybėlę pro langą žvelgė į besikeičiančius Bristolio vaizdus.

Nenuostabu, kad mano gyvenimas virto tokiu bjauriu jovalu. Nė nesugebu sekti laiko.

– Vos nepavėlavote, sere, – pasigirdo linksmas balsas. – Žinote, jie būtų nelaukę.

– Aš tai žinau.

Maksas atplėšė akis nuo gatvės vaizdo. Balso savi-
ninkas sėdėjo priešais jį... Stambus pagyvenęs džentel-
menas rausvu veidu. Priminė klestintį ūkininką.

Vyras nusišypsojo Maksui, žybtelėjo akimis ir iš-
kėlė rankas delnais į priekį.

– Ne, sere. Nepykit. Tai joks įžeidimas, tik drau-
giška pastaba.

Maksas suspaudė lūpas. Nusipelnė priekaišto, nes
netyčia sureagavo šiurkščiai.

– Atsiprašau, pone, – tarė tiesdamas ranką. – Tre-
govanas.

Vyras energingai paspaudė Makso ranką.

– O... Kornvalis... Dievo šalis. Argi ne visada taip
sakiau, motuše?

Šalia džentelmeno sėdinti apkūni moteris patenkinta šypsojosi.

– Tikrai taip, tėtusi.

– Viljamas Osterlis jūsų paslaugoms, milorde. O tai mano geroji žmona ponija Osterli. Esame kilę iš Gvenheiveno. Netoli nuo Redruto. Galbūt esate apie jį girdėjęs?

Maksas pajuto, kaip pakyla antakiai. Gvenheivenas buvo viena didžiausių ir turtingiausių valdų Kornvalyje daug toliau į vakarus nei Tregovanas, o jo žemėse buvo kelios labai pelningos alavo ir vario kasyklos.

– Iš tiesų girdėjau. Gali pasigirti pavydėtina reputacija. – Maksas kilstelėjo skrybėlę. – Malonu su jumis susipažinti, pone. Ir su jumis, ponija Osterli.

Mintis apie sėkmingas Osterlio kasyklas sudavė dar vieną smūgį jo savigarbai ir dar kartą priminė baisią jo paties nesėkmę. Perėmęs Tregovano titulą ir dvarą, jis vėl atidarė alavo kasyklą „Rovenos ratas“, pavadintą ankstesnės ledi Tregovan garbei. Norėjo parūpinti taip reikalingų darbo vietų savo nuomininkams ir kaimynams. Daugelis jų skurdo. Žinojo riziką, bet, kaip jam įprasta, leido širdžiai valdyti galvą. Labai norėjo pakeisti tų žmonių gyvenimą.

Nuo to laiko kasykla dirbo nuostolingai, bet Maksas neprisivertė pripažinti pralaimėjimo ir ją uždaryti. Nenorėjo atimti iš tokios daugybės šeimų pragyvenimo šaltinio. Tada, pernai, kai buvo aptiktas daug žadantis vario klodas, surizikavo paimti paskolą ir investuoti į kasyklą. Ši avantiūra baigėsi nesėkme. Paskolos pinigų nepakako, teko atsisakyti bandymo

plėsti kasyklą. Neseniai paimta paskola, kurią jis užtikrino savo palikimu – neegzistuojančiu palikimu, – buvo skirta ne tik pradėti Tregovano renovaciją, bet ir toliau investuoti į kasyklą.

– Ir leiskite man pristatyti ketvirtąją mūsų linksmosios keliautojų grupės narę, – tarė ponas Osterlis. – Tai panelė Krumė.

Maksas šiek tiek pasislinko norėdamas pamatyti šalia vyro sėdinčią moterį. Šviesiai mėlynos akys pervėrė iki širdies gelmių... Tai ji! Jo bičiulė bedalė. Lūpos ėmė šieptis ją atpažinus, bet judesį sulėtino budrus jos žvilgsnis. Prisiminęs savo ankstesnį šiurkštumą Maksas suraukė antakius. Kiek susigėdęs suprato, kad iš pradžių ir pokalbis su Osterliu prasidėjo šiurkščiai.

Tokio perspėjimo gana. Šie nepažįstamieji nėra kalti dėl keblios jo padėties. Nesažininga užkrėsti juos bloga nuotaika ir savo rūpesčiais. Maksas atpalaidavo kaktą ir pagaliau nusišypsojo vėl kilstelėdamas skrybėlę.

– Malonu susipažinti, panele Krume.

Sudomino? Pirkite knygą
DEBIUTANTĖ BE SKATIKO
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Istorinis meilės romanas

Dar vakar jos nežinojo, nei kad turi po dvi netikras seseris, nei kad taps turtingomis paveldėtojomis. Paslaptingo testamento sąlyga – ištekėti per metus. Ar joms pavyks?

*Beveik nieko neturinti...
Kol paveldi turtus!*

Testamentas, pagal kurį Aurelija Krumė praturtėja, draudžia jai tekėti už naujojo lordo Tregovano. Tai nekeltų rūpesčių, jei vienintelis vyras, Aurelijai kritęs į akį per jos pirmąjį pokylių sezoną, nebūtų Maksimiljanas Penrozas... lordas Tregovanas! Kodėl niekas kitas nėra toks doras, sąmojingas ar viliojančios išvaizdos kaip Maksas? Aureliją mirtinai gąsdina skurdas, tačiau mintis paaukoti aistrą dėl komforto tokia pat baisi!

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI